

τὴν κυρίαν διὰ τὴν ὁποίαν ὑπῆγον, ἠρώτησα ἂν θὰ ἔλθῃ. Αὐταὶ δὲ γελάσασαι, ὡς συνειθίζουσιν αἱ Ἀμερικανίδες ἐπὶ παντὸς πράγματος, ἀπεκρίθησαν ὅτι δὲν θὰ ἔλθῃ ποτὲ καὶ ὅτι δὲν τὴν ἐγνώριζον.

— Πῶς! ἀνέκραξα ἐρυθριάσας, δὲν τὴν γνωρίζετε; δὲν ἀνήκετε εἰς τὴν οἰκογένειαν αὐτῆς; δὲν εἶναι ἐδῶ ἡ οἰκία της;

— Διόλου, ἀπεκρίθησαν καγχάζουσαι· εἶναι εἰς τὸ πλάγι.

Τότε ἀποταθεὶς πρὸς τὴν πρεσβυτέραν, τὴν ὁποίαν ὑπέθεσα οἰκοδέσποιναν·

— Κυρία, εἶπον, ζητῶ συγγνώμην διὰ τὸ λάθος μου, διὰ τὸ ὅποιον ὁμῶς, ὁμολογῶ, δὲν λυποῦμαι, διότι μ' ἐπροξένησε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς γνωρίσω.

— Περιττὸν, κύριε, νὰ ζητῆτε συγγνώμην, ἀπεκρίθη ἡ οἰκοδέσποινα. Ὅταν σᾶς εἶδαμεν ἐνοήσαμεν ὅτι ἐλανθάσθητε, καθόσον μάλιστα ἡ ὥρα τῆς νυκτὸς ἦτον προχωρημένη.

— Δότε με τὴν ἄδειαν νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ δεχθῆτε τὸ ἐπισκεπτήριόν μου.

Ἐπειδὴ δὲ ἔτυχε νὰ ἀκούσῃ περὶ ἐμοῦ ἐξ ἄλλων, μόλις εἶδε τὸ ὄνομά μου καὶ μὲ ἠνάγκασε νὰ δειπνήσω μετ' αὐτῶν. Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον ἐμουςικεύθημεν.

Τοιαῦτα λάθη συνέβησαν καὶ εἰς ἄλλους, καὶ πάντες ἐγένοντο δεκτοὶ μετ' εὐμενείας παρὰ τῶν οἰκοδεσποινῶν. Ἀ! διὰ τί νὰ μὴ ᾔναι μόνον Ἀμερικανίδες εἰς τὴν Ἀμερικὴν; Ἡ ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ διατριβὴ θὰ ἦτο τότε πολὺ εὐχάριστος, διότι οἱ Ἀμερικανοὶ βλάπτουσι τὴν Ἀμερικὴν.

Αἱ δὲ *balantinas* εἶναι ἀνώνυμοι ἐπιστολαί, αἵτινες στέλλονται τὸν Ἀπρίλιον μεταξὺ τῶν γνωρίμων. Εἰς τὰς νέας οἱ ἐρῶντες αὐτῶν στέλλουσιν ὑπερμεγέθεις ἐπιστολάς κεχρυσωμένας εἰς τὰς ἄκρας, καὶ περιεχούσας πλῆθος ζωγραφιῶν, οἶον μικροὺς ἔρωτας, καρδίας καιομένας, ἐντὸς πολυτελῶν θηκῶν, αἵτινες ἔχουσιν ἀξίαν καὶ ἑκάτὸν εἴκοσι δραχμῶν· τῶν δὲ ἐπιστολῶν τὸ περιεχόμενον ἐννοεῖται εὐκόλως· λέξεις γλυκεῖαι ἐξαχθεῖσιν ἐκ τοῦ λεξικοῦ τοῦ υἱοῦ τῆς Ἀφροδίτης, ὅρκοι, ὑποσχέσεις ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπιπλήξεις ἐνεκα ἀχαριστίας. Οἱ ἐπιστολαὶ δὲν ὑπογράφονται, ἀναγνωρίζονται ὁμῶς.

Εἰς τὰς ἀνωνύμους αὐτὰς ἐπιστολάς ἀποκρίνονται αἱ νέαι δι' ἄλλων ἀνωνύμων, ἀλλὰ πολὺ ἀπλουστερῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων ζωγραφοῦσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σκηνὴν τινὰ κωμικὴν ὅπως περιγελάσωσι τὸν ἐπιστολέα.

Νέος τις ἀκόλουθος πρεσβείας, φέρων μακρὸν τὸν μύστακα, ἐπιστείλας ἀνώνυμον *balantín*, ἔλαβε τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν. Ἐπὶ φύλλου χάρτου ἐζωγραφίσθη κομψοπρεπὴς τις ἱππότης, ὅστις θέλων

νὰ διακοινώσῃ εἰς τινὰ νέαν τὸ φλογερὸν αὐτοῦ αἵσθημα, ἐκίνησε ταχέως τὴν κεφαλὴν, ὥστε ἡ ἀξυτάτη ἄκρα τοῦ μύστακος αὐτοῦ εἰσῆλθεν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τῆς νέας.

— Ἀ! ἀνέκραξεν αὐτὴ· ὁ ἔρως ἐτρύπησε τ' ὀμμάτι μου!

Εἰς πάντα τὰ χαρτοπωλεῖα εὐρίσκονται βαναύσως κεχρωματισμέναι εἰκόνες, παριστάνουσαι κωμικατάτας σκηνάς. Ἐκ τῶν εἰκόνων αὐτῶν στέλλουσι πολλὰς ἀντὶ *balantín*ων. Φαρμακοπώλης τις παραδείγματος χάριν λαμβάνει τὴν εἰκόνα συναδέλφου, ὅστις κρατῶν τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο ὄργανον τρέχει κατόπιν ἀσθενοῦς. Σκυτοτόμος δέχεται φοβεροπρόσωπον *malomatán*, μύτιν ἔχοντα *mantzaroide*ῃ, καὶ θειαφοκάπνιστα ὀμμάτια. Οἱ δὲ ὀπαδοὶ τῆς χειραφετήσεως τῶν γυναικῶν λαμβάνουσιν εἰκόνας ἰσχνῶν καὶ ἐρρύτιδωμένων γραιῶν, αἵτινες κρατοῦσαι μάλιστα κάθηνται ὡς ἐπὶ ἵππου εἰς τὴν ῥάχιν ἀνδρός. Ἐν ἐνὶ λόγῳ εὐρίσκεις ἐτοίμους *balantíns* διὰ πάντα τὰ ἐπαγγέλματα, καὶ γελοιωδεστάτας.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ 1657 ἔτους, κοινὴ τῆς ἁμαξᾶς ἐστάθη πρὸς τὸ ἐσπέρας πλησίον οἰκίας ἐν Παισιόις, πρὸ τῆς ὁποίας ἴσταντο καὶ δύο ἄλλαι. Ὁ δὲ ὑπηρέτης καταβάς ἠτοιμάζετο νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἐντὸς αὐτῆς νὰ καταβῶσιν ἐπίσης, ὅτε λεπτὴ καὶ ὀπωσοῦν τρέμουσα φωνὴ ἀπέτρεψεν αὐτὸν εἰποῦσα· — Στάσου νὰ ἰδῶ ἂν εἶν' ἐδῶ. — Καὶ εὐθὺς κεκλυμένη κεφαλὴ, διαβάσας διὰ τοῦ παραθύρου, περιεργάζετο τὸ ὕψος τῆς οἰκίας, ὡς ἂν ἤθελε νὰ ἰδῇ σημεῖα. Μετ' ὀλίγον δὲ εἶπεν· — Ἐδῶ εἶναι· ἰδοὺ ἡ προγραφὴ· «Κ. Βωμαζίν, μαῖα.» Καὶ δύο γυναῖκες καταβάσαι εἰσῆλθον μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἀνέβησαν εἰς τὴν τρίτην ὀροφὴν, ὅπου μικρὸς ὑπηρέτης ἰδὼν αὐτὰς ἠρώτησε τί ἐζήτουν.

— Θέλομεν, ἀπεκρίθη ἡ αὐτὴ φωνή, νὰ συμβουλευθῶμεν τὸ πνεῦμα.

— Ἐμβᾶτε καὶ περιμένετε, εἶπεν ἐκεῖνος, καὶ εἰσήγαγεν αὐτὰς εἰς προθάλαμον.

Μίαν σχεδὸν ὥραν ἀνέμενον μόναι· μετὰ ταῦτα ἀνοιγείσθης μικρᾶς θύρας φωνὴ τις ἔκραξεν· — Ἐμβᾶτε. — Καὶ εἰσῆλθον εἰς δωμάτιον κατὰμαυρα διασκευασμένον, φωτιζόμενον ὑπὸ τριφύτου λυχνίας κρεμαμένης ἐν μέσῳ αὐτοῦ. Κλεισθείσθης δὲ τῆς θύρας εὐρέθησαν ἐνώπιον τῆς σιδύλλης. Ἦτο δὲ αὕτη εἰκοσιπέντε περίπου ἐτῶν, ἐφόρει μαῦρα, εἶχε γυ-

μνοὺς τοὺς βραχίονας, τὸν τράχηλον καὶ τοὺς πόδας· καὶ κρατοῦσα ῥάβδον ἵστατο ἐπὶ τρίποδος ὁμοίου πρὸς τοὺς ἀρχαίους, ἔθεν ἐξήρχοντο δριμεῖαι ὄσμι. Οἱ τρισμέγιστοι ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξηκόντιζον ἀλλόκοτον λάμψιν.

Ὅτε εἰσῆλθον αἱ δύο ἄγνωστοι ἡ σιδύλλα ἐστηριγμένην ἔχουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς, ἐφαίνετο βεθυθισμένη εἰς λογισμούς· καὶ διὰ τὸν φόβον μὴ ταραξῶσιν αὐτὴν ἐπερίμενον σιωπῶσαι. Μετὰ μικρὸν δὲ ἀνυψώσασα τὴν κεφαλὴν καὶ ὡς ἂν εἶδε κατὰ πρῶτον τὰς δύο ξένας ἀνέκραξε·

— Τί με θέλετε πάλιν; δὲν θὰ εὖρω λοιπὸν ἡσυχίαν παρὰ εἰς τὸν τάφον;

— Συγγνώμην, κυρία, εἶπεν ἡ λεπτόφωνος· ἐπεθύμουν νὰ μάθω...

— Σιώπα, ὑπέλαβεν ἀποτόμως ἡ σιδύλλα, δὲν θέλω νὰ μάθω τὰ κατὰ σέ· ἀπετάθην εἰς τὸ πνεῦμα. Ἐγὼ ἄλλο δὲν ἤμπορῶ νὰ κάμω παρὰ νὰ τὸ παρακαλέσω διὰ σῆς καὶ νὰ ὑπακούσω εἰς τὰς διαταγὰς του.

Εἶπε καὶ καταβῆσα ἀπὸ τοῦ τρίποδος μετέβη εἰς τὸ παρκαείμενον δωμάτιον, καὶ μετὰ μικρὸν εἰσῆλθεν ὠχροτέρᾳ ἢ πρότερον, κρατοῦσα καὶ ὀνύραυνον καὶ κόκκινον χάρτην. Εὐθὺς τότε ἡ τρίφωνος λυχνία ἐσβέσθη, καὶ μόνον ἡ λάμψις τοῦ πυράνου ἐφώτιζε τὸ δωμάτιον· πάντα ἐν αὐτῷ τοσοῦτον ἐφαίνοντο φανταστικά, ὥστε αἱ δύο γυναῖκες ἤρχισαν νὰ φοβῶνται. Ἡ πυθία ἀπέθετο τὸ πύραυνον εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου, περυσίπασε τὸ χαρτίον εἰς τὴν γυναῖκα ἣτις εἶχε τῇ ἀποτείνει τὸν λόγον καὶ εἶπε·

— Γράψε τί θέλεις νὰ μάθης.

Καὶ αὐτὴ λαβοῦσα τὸ χαρτίον ἔγραψε ταῦτα·

« Εἶμαι νέα; Εἶμαι εὐμορφῇ; Εἶμαι παρθένος, ὑπανδρὸς ἢ χήρα; Ταῦτα θέλω νὰ μάθω διὰ τὸ παρελθόν.

» Θὰ ὑπανδρευθῶ, ἢ θὰ ἐξαναὑπανδρευθῶ; Θὰ ζήτω πολὺ, ἢ θ' ἀποθάνω νέα; Ταῦτα διὰ τὸ μέλλον. »

Μετὰ δὲ ταῦτα ἠρώτησε τὴν σιδύλλαν·

— Ἐγραψα· τί θὰ κάμω τώρα;

— Τύλιξε τὸ χαρτίον περὶ τὴν σφαῖραν αὐτὴν, ἀπεκρίθη, δώσασα εἰς τὴν ἐρωτήσασαν μικρὰν σφαῖραν ἐκ κιτρίνου κηροῦ. Θὰ τὸ καύσω ἔμπροσθέν σου· τὸ πνεῦμα γνωρίζει ἤδη τὰς ἐρωτήσεις σου. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας θὰ λάβῃς ἀπάντησιν.

Καὶ ἡ μὲν ἄγνωστος ἔπραξε τὸ διαταχθέν· ἡ δὲ σιδύλλα λαβοῦσα τὸν χάρτην ἔρριψε μετὰ τῆς σφαίρας εἰς τὸ πύραυνον καὶ εἶπεν.

— Ἐγείνεν ὅ,τι ἔπρεπεν. Κόμνε!

Καὶ ὅτε εἰσῆλθεν ὁ μικρὸς ὑπηρετῆς·

— Ὁδήγητον, εἶπεν αὐτῷ, τὴν κυρίαν εἰς τὴν ἄμαξάν της.

Ἡ ἄγνωστος ἀφῆκε βαλάντιον ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἠκολούθησε τὸν Κόμνον, ὅστις ὠδήγησεν αὐτὴν καὶ τὴν ἑτέραν γυναῖκα, ἣτις ἦτο ὑπηρετὶς τῆς πρώτης, εἰς κλίμακα φέρουσαν εἰς θύραν κειμένην εἰς ἄλλην ὁδόν. Ὁ ἀμαξηλάτης, εἰδοποιηθεὶς πρὸ μικροῦ, ἦτο ἔτοιμος, καὶ παραλαβὼν τὰς δύο γυναῖκας διευθύνθη πρὸς τὴν ὁδὸν Δελφίνην.

Κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς σιδύλλης ἡ ἄγνωστος εὗρεν ἐξυπνήσασα τρεῖς ἡμέρας μετὰ ταῦτα παρὰ τὴν κλίνην της, ἐπιστολὴν ἔχουσαν ταύτην τὴν ἐπιγραφὴν· « Πρὸς τὴν ὡραίαν προβηγίαν, » καὶ διαλαμβάνουσιν τὰ ἑξῆς·

« Εἶσαι νέα, εἶσαι ὡραία, εἶσαι χήρα· ἰδοὺ διὰ τὸ ἐνεστώ.

» Θὰ ἐξαναὑπανδρευθῇς, θ' ἀποθάνῃς νέα μὲ βίσιον θάνατον· ἰδοὺ διὰ τὸ μέλλον.

» ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ. »

Ἦτο δὲ γεγραμμένη ἡ ἀπάντησις ἐπὶ χάρτου ὁμοίου πρὸς τὴν τῶν ἐρωτήσεων.

Ἡ μαρκεσίς ἀφῆκε φωνὴν τρόμου, διότι τοσοῦτον ἀκριβὴς ἦτο ἡ ἀπάντησις ὡς πρὸς τὰ παρελθόντα, ὥστε ἐροθήθη ὅτι ἀκριβὴς θ' ἀπεδεικνύετο καὶ ὡς πρὸς τὰ μέλλοντα.

Ἡ ἄγνωστος αὐτὴ ἦτο ἡ Μαρία Ροσσάι, ἣτις πρὸ τοῦ γάμου της ὠνομάζετο Κ. Σατωβλάν, ἐγγονὴ πρὸς μητρὸς τοῦ I. Νοσέρ, πλουσιωτάτη καὶ μέγα ἔχουσα εἰσόδημα. Τρισκαιδεκκέτις οὗτα, ἤτοι τὸ 1649, ἐνυμφεύθη τὸν μαρκέτιον Καστελλάνην, ἐκ τῶν εὐγενεστάτων, ἀξιωματικὸν τοῦ βασιλικοῦ νκυτικοῦ, ὅστις ἐπιτιμώμενος ἐπὶ τῇ ὠριότητι τῆς συζύγου αὐτοῦ ἐσπευσε νὰ τὴν παρουσιάσῃ εἰς τὴν αὐλήν. Ὁ βασιλεὺς Λαδοβίκος ΙΔ', ὅστις ἦτο μόλις τότε εἴκοσιν ἐτῶν, κατεπληχθεὶς ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ κάλλους τῆς νέας, ἐχόρευσε διὰ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν μετ' αὐτῆς. Ἡ δὲ περιώνυμος Χριστίνα ἡ Σουηδὴ, εὐρισκαμένη τότε εἰς τὴν αὐλήν τῆς Γαλλίας, εἶπε περὶ τῆς μαρκεσίας, ὅτι περιελθοῦσα πολλὰ κράτη οὐδέ ποτε εἶδε γυναῖκα ὁμοίαν πρὸς τὴν ὡραίαν προβηγίαν. Ἐκτοτε ἦτο γνωστὴ ὑπὸ τὴν ἐπίκλησιν ταύτην.

Ἡ εὐνοία τοῦ βασιλέως καὶ ἡ ἐπιδοκιμασία τῆς Χριστίνης ἤρκεσαν νὰ θέσωσι τὴν μαρκεσίαν εἰς τὴν κορυφὴν τῶν ὡραιωτέρων γυναικῶν τῶν χρόνων ἐκείνων· ὁ δὲ ζωγράφος τοῦ βασιλέως ἀπεθανάτισεν αὐτὴν διὰ τῆς γραφίδος· ἡ εἰκὼν αὐτῆς σώζεται μέχρι τοῦδε. Ἐπειδὴ ὁμοίως δὲν δύναται νὰ ἴδῃ αὐτὴν ὁ ἀναγνώστης, ἐπαναλαμβάνομεν τὰς λέξεις αὐτάς, δι' ὧν περιεγράφη τὸ 1667 ἐν τινι βιβλιδίῳ δημοσιευθέντι ἐν Ρουάν καὶ φέροντι τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην· *Véritables et principales circonstances*

de la mort déplorable de Madame la marquise de Ganges. « Η κατάλευκος, λέγει, αὐτῆς ὄψις συνεκέρχτο μετὰ ἐρυθρήματος οὐχὶ πολλὰ ζοιηροῦ, τὴν δὲ θαυμασίαν αὐτὴν κρᾶσιν οὐδ' ἡ ἐπιδεξιωτέρᾳ χεὶρ ζωγράφου ἦτο δυνατόν νὰ παραστήσῃ. Τὴν λάμψιν τοῦ προσώπου τῆς ἀνεδείκνυσεν ἔτι μάλλον ἡ μέλαινα κόμη, ἥτις περιέστερε τὸ ὠραῖόν τῆς μέτωπον, ὡς ἂν εἶχε ζωγραφήσῃ αὐτὴν εἰς ἄκρον φιλόκαλος τεχνίτης. Οἱ μεγάλοι καὶ σχιστοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς εἶχον τὸ χρῶμα τῆς κόμης, τοσοῦτω δὲ ἦτο γλυκὺ καὶ ὀξὺ τὸ πῦρ τὸ ὁποῖον ἐξηκόντιζον, ὥστε οὐδεὶς ἐδύνατο νὰ προσηλώσῃ εἰς αὐτοὺς τὸ βλέμμα. Ἀσύγκριτον ἦτο τὸ στόμα αὐτῆς διὰ τὴν σμικρότητα καὶ τὸ σχῆμα αὐτοῦ, καθὼς καὶ διὰ τὴν ὠραιότητα τῶν ὀδόντων. Ἡ θέσις καὶ ἡ ἀναλογία τῆς μὲνός ἐππύξανε τὸ ἀξιοπρεπὲς ἡθὺς τῆς, καὶ ἡ στρογγυλότης τοῦ προσώπου ἐδείκνυσεν ὑγείαν ἀκμαίαν καὶ ἀνθρώπιν. Ἐπιστέφοντο δὲ ταῦτα πάντα ὑπὸ σπανίας χάριτος καὶ ὅτε ἐκίνει τὰ χεῖλη, καὶ ὅτε ἐστρεφε τὸ βλέμμα, καὶ ὅτε ἔσσει τὴν κεφαλὴν. Εἶχε δὲ καὶ τὸ ἀνάστημα, καὶ τοὺς βραχίονας, καὶ τὰς χεῖρας ὠρχίας, καὶ μεγαλοπρεπὲς τὸ βᾶδισμα. »

Ἐννοεῖται ὅτι γυνὴ τοιαῦτα ἔχουσα πλεονεκτήματα, ἦτο ἀδύνατον μετὰ τῆς πλέον φιλεράστου αὐλῆς τοῦ κόσμου ν' ἀποφύγῃ τὴν συκοφαντίαν τῶν ἀντιζήλων αὐτῆς· ἀλλ' ἡ συκοφαντία ἀπέβη πάντοτε ἄκαρπος, διότι ἡ μαρκεσία, καὶ ἀπόντος τοῦ ἀνδρός τῆς, ἐφέρετο ἐντιμότητι.

Μετὰ τὸ λοιπὸν τῶν θριάμβων αὐτῆς καὶ τῆς κολογίας καὶ τῆς διαβολῆς ἔμειθεν ὅτι ἐναυάγησε παρὰ τὴν Σικελίαν ἡ νηυτικὴ μοῖρα τὴν ὁποίαν διώκει ὁ σύζυγός τῆς, καὶ ὅτι ἐπνίγη καὶ αὐτός. Εὐθὺς δὲ, σύμφωνα κατὰ πάντα πρὸς τὴν συνήθη διαγωγὴν τῆς, μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς πανθεράς τῆς, κατώκησε μετ' αὐτῆς, καὶ οὐ μόνον δὲν ἐσύχναζε πλέον εἰς τὴν αὐλὴν καὶ τὰς συναναστροφάς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς οὐδένα ἐδέχετο. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἑπτὰ μόνον ἔτη ἦτο ὑπανδρὸς, καὶ ὅτι μόλις ἔν ἔτος συνέζησε μετὰ τοῦ ἀνδρός τῆς, ὅστις ἠναγκάζετο ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τοῦ Περσίου.

Μετὰ ἑξήμισιν ὁ γέρον πάππος τῆς Νοσὴρ τὴν προσεκάλεσε νὰ μεταβῇ εἰς Αὐενιῶνα, καὶ νὰ συγκατοικήσῃ μετ' αὐτὸν, ὅστις τὴν εἶχεν ἀναθρέψῃ ἀπορφανισθεῖσαν βρέφος ἔτι. Ἐδέχθη λοιπὸν τὴν πρόσκλησιν καὶ ἠτοιμάσθη ν' ἀναχωρήσῃ.

Περὶ τὸν αὐτὸν χρόνον ἡ Κ. Βωμαζίν, νέκ ἔτι ἤρχισε ν' ἀποκτᾷ ὄνομα. Πολλὰ φίλοι τῆς μαρκεσίας τὴν εἶχον συμβουλευθῇ, καὶ εἴτε κατὰ σύμπτωσιν, εἴτε διὰ τὴν ἐπιτηδειότητα τῆς πυθίης, οὐκ ὀλίγοι τῶν προφητιῶν τῆς εἶχον πληρωθῇ. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ μαρκεσία, περιέργειαν ἔχουσα νὰ γίνῃ μάρ-

τυς τῆς ἐπιστήμης ἐκείνης, ἀπεφάσισεν, ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς τῆς εἰς Αὐενιῶνα, νὰ κάμῃ τὴν ἐπίσκεψιν τὴν ὁποίαν διηγήθημεν. Εἶδεν καὶ δὲν ἦτο δεισιδαίμων, τοσοῦτω βαθέως ἐνεχαράχθησεν εἰς τὸν νοῦν τῆς αἰ ἀπαντήσεις τῆς πυθίης, ὥστε οὔτε ἡ ἀγάπη τοῦ πάππου τῆς, οὔτε ἡ βεβαιότης τοῦ τόπου ὅπου ἐγεννήθη, οὔτε οἱ νέοι θρίαμβοὶ τῆς κατώρθωσεν νὰ ἐξαλείψωσιν αὐτάς. Πολὺ δὲ δὲν παρήλθε καὶ παρεκάλεσε τὸν πάππον τῆς νὰ τῇ ἐπιτρέψῃ ν' ἀποχωρήσῃ εἰς μοναστήριον μέχρι τοῦ τέλους τοῦ πένθους.

Εἰς τὸ μοναστήριον αὐτὸ ἤκουσε κατὰ πρῶτον ἐγκωμιαζόμενον τὸ ἐξαίσιον κάλλος ἀνδρός τινος, τοῦ Κ. Λενίδου, μαρκεσίου Γκάντζ. Τοσάκις δὲ καὶ τόσα ἤκουσε περὶ αὐτοῦ, καὶ τοσάκις τῇ εἶπον ὅτι ὁ Θεὸς ἐπλασεν αὐτὴν δι' ἐκείνον καὶ αὐτὸν δι' ἐκείνην, ὥστε ἐπεθύμησε νὰ τὸν ἴδῃ. Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ εἰς τὸν Λενίδην ἐρρέθησαν τὰ αὐτὰ περὶ τῆς μαρκεσίας, διότι κατώρθωσε νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ πάππου τῆς παραγγελίαν τινὰ, ἵνα τὴν φέρῃ εἰς τὴν ὠραίαν μονάζουσιν. Ἡ μαρκεσία, εἰ καὶ πρῶτον τότε τὸν ἐβλεπε, τὸν ἐγνώρισε πάραυτα, διότι καὶ πρῶτον τότε εἶδε τοσοῦτω ὠραῖον νέον.

Καὶ ἐγένεν ὅ,τι ἦτο πεπωμένον νὰ γίνῃ ἡ μαρκεσία Καστελὰν καὶ ὁ μαρκέσιος Γκάντζ ἀντηγαπήθησαν. Καὶ οἱ δύο ἦσαν νέοι, καὶ οἱ δύο πλούσιοι καὶ εὐγενεῖς· διὸ, ὅτε παρήλθε τὸ ἔτος τοῦ πένθους συνῆλθον εἰς γάμου κοινωνίαν τὸ 1658. Ὁ σύζυγος ἦτο εἰκοσι καὶ ἡ σύζυγος εἰκοσι δύο ἐτῶν.

Εὐδαιμονέσταται ὑπῆρξαν αἱ ἀρχαὶ τοῦ γάμου· ὁ μὲν μαρκέσιος πρῶτον τότε ἠγάπα, ἡ δὲ μαρκεσία δὲν ἐνθυμεῖτο ἂν ἠγάπησεν ἄλλοτε. Ἀπέκτησαν δὲ καὶ υἱὸν καὶ θυγατέρα, καὶ ἡ εὐτυχὴς σύζυγος ἐλησμονήσεν ὅλως διόλου τὴν ἀπιστίαν πρόβρῃσιν· ἢ ἂν ποτε ἀνεπόλει αὐτὴν, ἢ πόρῃ πῶς ἐπίστευσεν εἰς τοιαῦτα γελοῖα.

Ἀλλὰ τοιαύτη εὐδαιμονία δὲν ἰδιάζει εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, εἰδὲ ποτε ἐπισκερθῇ αὐτὸν, φαίνεται ὅτι στέλλεται μάλλον ὑπὸ τῆς ὀργῆς ἢ ὑπὸ τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ. Καὶ τῶντι προτιμότερον εἶναι νὰ μὴ ἐγνώριζεν αὐτὴν ποτὲ ὅστις τὴν εἶχε καὶ τὴν ἔχασε.

Πρῶτος ὁ μαρκέσιος Γκάντζ ἐβαρύνθη τὸν εὐδαίμονα αὐτὸν βίον, καὶ ἤρχισε νὰ παρμελῇ τὴν σύζυγον καὶ νὰ πλησιάζῃ τοῦ ἀρχαίου φίλου του. Ἡ δὲ μαρκεσία, ἥτις εἶχε θυσιάσει ὅλας τὰς ἐγκομίους ἑξῆς τῆς ὅπως ζῆσιν βίον οἰκιακόν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κοινωνίαν, ὅπου ἀνέμενον αὐτὴν νέοι θρίαμβοι, οἵτινες ἐκίνησαν τὴν ζηλοτυπίαν τοῦ μαρκεσίου· ἀλλ' αὐτὸς μὴ θέλων ἐναντίον τοῦ πνεύματος τοῦ αἰῶνος ἐκείνου νὰ φανῇ γελοῖος, ἐκρυψε τὴν ζηλοτυπίαν εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας του, ὅθεν

ἐξήρχετο ἐνίοτε ὑπὸ νέαν μορφήν. Τὴν γλυκεῖαν αὐτοῦ συνομιλίαν διεδέχθησαν τραχεῖς καὶ δηκτικοὶ λόγοι, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπαυσεν μάλιστα καὶ νὰ βλέπωνται, ἐκτὸς μόνον εἰς περιστάσεις καθ' ἃς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ ἄλλως πως. Ἐπὶ τέλους ὁ μαρκέσιος ἐπὶ προφάσει ἀναγκάων ταξειδίων ἀπεδήμει τὰ τρία τέταρτα τοῦ ἔτους, καθ' ἃ ἡ μαρκεσία ἔμενε χήρα.

Πάντες οἱ χρονογράφοι τῶν χρόνων ἐκείνων βεβαιοῦσιν ὁμοφώνως, πρᾶγμα σπάνιον, ὅτι ἡ μαρκεσία, καὶ κατὰ τὰς δοκιμασίας αὐτὰς ὑπῆρξε πάντοτε ἡ αὐτὴ, δηλαδὴ καρτερικὴ, πρᾶος, τιμία.

Μετά τινα καιρὸν ὁ μαρκέσιος, ὅστις δὲν ὑπέφερε πλέον νὰ ζῇ μόνος μετὰ τῆς γυναικὸς του, προσεκάλεσε δύο ἀδελφοὺς του, τὸν ἕνα ἱππότην καὶ τὸν ἄλλον ἀββᾶν, νὰ ἔλθωσι νὰ συγκατοικήσωσι μετ' αὐτοῦ. Εἶχε δὲ καὶ τρίτον ἀδελφόν, συνταγματάρχην· αὐτὸς ὅμως δὲν ἔλαβε ποτὲ μέρος εἰς τὴν ὑπόθεσιν τὴν ὁποῖαν διηγούμεθα.

Ὁ ἀββᾶς Γκάντζ, ὅστις ἔφερε μὲν τίτλον ἐκκλησιαστικόν, δὲν ἦτο ὅμως καὶ κληρικὸς, εἶχε λάβει αὐτὸν ὅπως ἀπολαύῃ τῶν προνομίων του. Εἶχε τινὰς γνώσεις, ἐστιχούργει καὶ ἦτο εὐμορφος, ἂν καὶ ἐνίοτε τὸ βλέμμα του ἐγίνετο ἄγριον· ἦτο δὲ καὶ ἀναιδὴς καὶ φιλήδονος, ὥς ἂν τῶνόντι ἀνῆκεν εἰς τὸν κλῆρον τῶν χρόνων ἐκείνων.

Ὁ δὲ ἱππότης, εὐμορφος ὢν καὶ αὐτὸς, ἀνῆκεν εἰς τὴν τάξιν ἐκείνων οἵτινες, μέτριοι ὄντες καὶ φιλάρεσκοι, γηράσκουσιν ὅλως ἀνίκανοι νὰ πράξωσι καλὸν ἢ κακόν, ἐκτὸς μόνον ἂν ἄλλος, φύσιν ἔχων ὀξυτέραν καὶ δραστηριωτέραν, παρασύρῃ αὐτούς. Τοῦτο συνέβαινε καὶ εἰς τὸν ἱππότην, ἀπλὴν ὄντα μηχανὴν μεταξὺ τῶν ἀμειλίκτων χειρῶν τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἀββᾶ.

Σημειωτέον δὲ ὅτι εἰς τὴν ἐπιρροὴν αὐτὴν ὑπετάσσετο μέχρι τινὸς καὶ ὁ ἕτερος ἀδελφός, ὁ μαρκέσιος. Ὁ ἀββᾶς, ὅστις ὡς ὑστερότοκος ἦτο πάντῃ ἄπορος, κατώρθωσε νὰ πείσῃ τὸν μαρκέσιον, ἔχοντα μεγίστην περιουσίαν, ἥτις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππου τῆς γυναικὸς του ἔμελλε νὰ διπλασιασθῇ, ὅτι ἦτο ἐπ' ἀνάγκης νὰ ἀναθέσῃ εἰς ἄνθρωπον πιστὸν τὴν διοίκησιν τῶν κτημάτων του, καὶ ὅτι αὐτὸς ἦτο κατάλληλος. Ὁ δὲ μαρκέσιος ἐδέχθη μετὰ σπουδῆς τὴν πρότασιν, καθόσον μάλιστα δὲν εὐχαριστεῖτο νὰ ζῇ, ὥς εἶδομεν, μὲ μόνην τὴν σύζυγόν του· ἀλλ' ὁ ἀββᾶς ἐλθὼν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν ἱππότην.

Ἡ μαρκεσία εἶπε πολλάκις μετὰ ταῦτα ὅτι, ὅτε ἐπρωτοεῖδε τοὺς δύο ἀδελφοὺς, ἂν καὶ τὸ ἐξωτερικὸν αὐτῶν ἦτο εὐάρεστον, ἐκυριεύθη ἀπὸ λυπηρὸν αἰσθημα, καὶ ἀνεπόλησε τὸν βίαιον θάνατον τὸν ὁποῖον εἶχε μὲν προεῖπει ἡ πυθία, αὐτὴ δὲ πρὸ πολλοῦ εἶχε λησμονήσει.

Εἰς δὲ τοὺς δύο ἀδελφοὺς τὸ κάλλος τῆς μαρκεσίας ἔκαμε μεγίστην εἰ καὶ διάφορον ἐντύπωσιν. Ὁ ἱππότης ἔμεινεν ἐκστατικὸς ὥς πρὸ ὠραίου εἰδώλου· καὶ ἂν δὲν παρεστύρετο ὑπὸ ἄλλου θὰ εθεώρει πάντοτε αὐτὴν ὡς μάρμαρον.

Ἐξ ἐναντίας ὁ ἀββᾶς μόνις εἶδε τὴν νύμφην του καὶ ἐκυριεύθη ἀπὸ ἀκτάσχετον ἐπιθυμίαν νὰ ἐλκύσῃ πρὸς ἑαυτὸν τὴν ὠραιότεραν τῶν γυναικῶν. Εἰ δὲ καὶ ἐπροσποιήθη τὸ αἰσθημα αὐτοῦ, ἀπεφάσισεν ὅμως ἀμεταθέτως νὰ κατορθώσῃ τὸν σκοπὸν του.

Ἡ δὲ μαρκεσία, ἂν καὶ δὲν ἐξηλείφθη ποτὲ ἀπὸ τὸ πνεῦμά της ἡ πρώτη ἐντύπωσις τῶν δύο ἀδελφῶν, μὲ τὸν καιρὸν ὅμως, βλέπουσα τὴν μηδαιμότητα τοῦ ἑνὸς καὶ τὴν ἀδιαφορίαν ὑπὸ τὴν ὁποῖαν ὡς ἐπιδεξιώτατος ὑποκριτῆς ὁ ἀββᾶς ἔκρυπτε τὰ ἀληθῆ τοῦ αἰσθήματός, δὲν ἀπεστρέφετο αὐτοὺς ὅσον καὶ πρότερον, καθόσον μάλιστα ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες οὐδέποτε ὑποπτεύονται τὸ κακὸν ἐν ὧσιν κρύπτεται, θλίβονται δὲ ὅταν ἀνακαλύψωσιν αὐτό.

Ἐν τοσούτῳ ἡ ἔλευσις τῶν δύο ἀδελφῶν μετέδωκεν εὐθυμίαν τινὰ καὶ ζωὴν εἰς τὴν οἰκογένειαν· καὶ αὐτὸς ὁ μαρκέσιος, ὅστις τοσοῦτον χρόνον εἶχε παραμελήσει τὸ κάλλος τῆς γυναικὸς του, ἐφάνη μετανοῶν, πρὸς μεγίστην ἀπορίαν τῆς μαρκεσίας, ὅτι κατεφρόνησε τὰ θέλητρά της· αὕτη δὲ, ἥτις οὐδέποτε ἔπαυσεν ἀγαπᾶσα τὸν σύζυγόν της, καὶ διὰ τοῦτο ἔπασχε πολὺ διὰ τὴν ἀδιαφορίαν του, ἐχάρη χαρὰν μεγάλην ἐπὶ τῇ ἐπιστροφῇ τοῦ ἀπολωλὸτος προβάτου.

Μίαν τῶν ἡμερῶν αὕτη, ὁ σύζυγος καὶ οἱ δύο τῆς γυναικάδελφοι προσκληθέντες ὑπὸ τινος φίλου των, μετέβησαν εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ ἵνα μείνωσιν τινὰ καιρὸν εἰς αὐτήν. Μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων διασκεδάσεων διωργανίσθη καὶ μέγα κυνήγιον.

Ὁ ἀββᾶς, ὅστις διὰ τὸ πνεῦμά του κατέστη ἀναπόφευκτον στοιχεῖον ἐκάστης συναναστροφῆς, ἐζήτησε νὰ κηρυχθῇ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἱππότης τῆς μαρκεσίας· αὕτη δὲ συνήνεσε μὲ τὴν συνήθη καλοκαθαρίαν της· ἀλλὰ καὶ οἱ λοιποὶ ἱππῶται, μιμηθέντες τὸ παράδειγμά της, ἀφιέρωσαν ἕκαστος εἰς τινὰ κυρίαν τὴν ὑπηρεσίαν του καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Ἐγένετο δὲ ὅ,τι γίνεται πάντοτε εἰς τὰς τοιαύτας θήρας, ἦτοι ἐκυνήγησαν οἱ σκύλοι καὶ περιεδιάβασαν οἱ κυνηγοί.

Ὁ ἀββᾶς, καθὼς ἱππότης τῆς νύμφης του, ἔτρεχεν ἀδιακόπως κατόπιν της, καὶ κατώρθωσε νὰ εὐρεθῶσιν οἱ δύο μόνοι. Τοιαύτην εὐκαιρίαν ἀνεζητεῖ πρὸ ἐνὸς μηνὸς μετὰ πολλῆς σπουδῆς, ἀλλὰ μετὰ τῆς αὐτῆς σπουδῆς ἀπέφευγεν αὐτὴν ἡ μαρκεσία· διὸ, μόνις παρετήρησεν ὅτι ἐπίτηδες ἀπεμακρύνθη

ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν συνοδίαν, ἠθέλησε νὰ στρέψῃ τὸν ἵππον τῆς πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος· ἀλλ' ἐκεῖνος τὴν ἐμπόδισε. Μὴ θέλουσα δὲ ἀλλὰ καὶ μὴ δυναμένη ν' ἀντιπληκίσῃ, ἀπεφάσισε ν' ἀκούσῃ τί ἤθελεν ὁ ἄβ-
βας, λαβοῦσα τὸ ὑπερήφανον ἐκεῖνο ἦθος, τὸ ὅποιον λαμβάνουσιν αἱ γυναῖκες ὁσάκις θέλωσι νὰ ἐννοήσῃ ὁ καταδιώκων αὐτάς, ὅτι οὐδὲν ἔχουσι νὰ ἐλπί-
σωσιν. Ὁ ἄββας διακόψας πρῶτος τὴν σιωπὴν εἶπε·

— Κυρία, σὰς ζητῶ συγγνώμην ἂν μετεχειρί-
σθην τὸν τρόπον τοῦτον διὰ νὰ σὰς ὁμιλήσω ἰδιαι-
τέρως· ἐπειδὴ ὅμως παρετήρησα ὅτι, ἂν καὶ εἶμαι ἀνδράδελφός σας, δὲν εἴχετε τὴν διάθεσιν νὰ μὲ κάμετε αὐτὴν τὴν χάριν ἂν τὴν ἐζήτουν, ἐστοχά-
σθην ὅτι μὲ ἦτον ὠφελιμώτερον νὰ σὰς βιάσω νὰ μὲ ἀκούσετε.

— Ἀφοῦ ἐδιστάζεσθε νὰ μὲ ζητήσετε πρᾶγμα τό-
σον ἀπλοῦν, ἀπεκρίθη ἡ μαρκεσία, ἀφοῦ ἐλάβετε τοιαῦτα μέτρα διὰ νὰ μὲ βιάσετε νὰ σὰς ἀκούσω, ἐννοεῖται ὅτι εἴχετε τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ σὰς ἀκούσω. Προλαμβάνω λοιπὸν νὰ σὰς φανε-
ρίσω, ὅτι ἐὰν ἡ ὁμιλία σας μὲ φανῇ ἄτοπος θὰ τὴν διακόψω ἀμέσως.

— Ὡς πρὸς τοῦτο, κυρία, σὰς ἀποκρίνομαι ὅτι θὰ ἀκούσετε μέχρι τέλους ὅ,τι καὶ ἂν θελήσω νὰ σὰς εἰπῶ· ἄλλως καὶ τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλούστατον, ὥστε δὲν πρέπει νὰ ἀνησυχῆτε ἀπὸ τοῦδε· ἤθελα νὰ σὰς ἐρωτήσω ἂν παρετηρήσατε τὴν μεταβολὴν τοῦ ἀνδρός σας ὡς πρὸς ὑμᾶς.

— Ναί, κύριε, καὶ διὰ τοῦτο καθ' ἡμέραν εὐχα-
ριστῶ τὸν Θεὸν διὰ τὴν εὐτυχίαν μου.

— Τί ἔχει νὰ κάμῃ ἐδῶ ὁ Θεός; ὑπέλαβεν ὁ ἄβ-
βας μειδιῶν. Εὐχαριστήσατε αὐτὸν διότι σὰς ἔκα-
μεν ὠραιότητα καὶ χαριεστάτην ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην γυναῖκα, καὶ φυλάξετε τὰς εὐχαριστίας ὅσας χρεω-
στεῖτε εἰς ἐμέ.

— Δὲν σὰς ἐννοῶ, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ μαρκεσία μὲ ὕφος κατάψυχρον.

— Θὰ μὲ ἐννοήσετε, ὠραία μου νύμφη. Ἐγὼ ἔ-
καμα τὸ θαῦμα, διὰ τὸ ὅποιον εὐχαριστεῖτε τὸν Θεόν, καὶ εἰς ἐμὲ ἐπομένως ἀνήκει ἡ εὐγνωμοσύνη σας. Ὁ Θεὸς ὢν ἀρκετὰ πλούσιος, δὲν θέλει νὰ κλέ-
πτῃ τοὺς πτωχοὺς.

— ἔχετε δίκαιον, κύριε· καὶ ἐὰν ἀληθῶς εἰς σὰς χρεωστῶ τὴν μεταβολὴν, θὰ εὐχαριστήσω πρῶτον σὰς, καὶ δεύτερον τὸν Θεὸν ὁ ὅποιος σὰς ἐνέπνευσε τὴν καλὴν αὐτὴν ιδέαν.

— Ναί· ἀλλὰ ὁ Θεὸς ὁ ὅποιος μὲ ἐνέπνευσε τὴν καλὴν, ἡμπορεῖ νὰ μ' ἐμπνεύσῃ καὶ μίαν κακὴν ἂν δὲν ἀπολαύσω ὅ,τι ἐπιθυμῶ.

— Τί ἐννοεῖτε, κύριε;

— Ὅτι εἰς τὴν οἰκογένειάν μας μία μόνη θέλη-
σις ἐπεκράτησε πάντοτε, ἡ ἐδική μου· ὅτι οἱ ἀδελφοί

μου γυρίζουν μὲ αὐτὴν ὅπως καὶ τὰ ἡλιοτρόπια, καὶ ὅτι ἐκεῖνος ὁ ὅποιος ἔκαμε ζέστην, ἡμπορεῖ νὰ κάμῃ καὶ κρύον.

— Ἀκόμη δὲν σὰς ἐννοῶ.

— Ἐπειδὴ λοιπὸν, ὠραία μου νύμφη, δὲν θέλετε νὰ μ' ἐννοήσετε, ἰδοὺ ἐξηγοῦμαι καθαρώτερον. Ὁ ἀ-
δελφός μου σὰς εἶχε παραμελήσει ἕνεκα ζηλοτυ-
πίας. Ἐγὼ δὲ τόσῃ δυνάμει ἔχω ἐπ' αὐτοῦ, ὥστε τὸν ἐπεισα ὅτι σὰς ἀδικοῦτε, καὶ τὸν κατῴρθωσα νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν πρώτην ἀγάπην του. Ἐν ὅμως σή-
μερον τὸν εἶπῶ ὅτι ἠπατήθην καὶ ὅτι αἱ ὑποψίαι του ἦσαν βάσιμοι, θέλω τὸν ἀπομακρύνει μὲ τὴν ἰδίαν εὐκολίαν μὲ τὴν ὁποίαν τὸν ἐπανάφερα.

— Καὶ τί σκοπὸν ἔχετε παίζοντες αὐτὴν τὴν κω-
μωδίαν;

— Νὰ σὰς ἀποδείξω ὅτι ἔχω τὴν δυνάμει νὰ τὸν κάμω νὰ σὰς ἀγαπᾷ ἢ νὰ σὰς μισῇ, νὰ μείνῃ πλησίον σας ἢ νὰ φύγῃ. Μετὰ ταῦτα σὰς λέγω ὅτι σὰς ἀγαπῶ.

— Μὲ ὕβριζετε, κύριε, ἀνεφώνησεν ἡ μαρκεσία προσπαθήσασα νὰ σύρῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἄββας τὰς ἡνίας τοῦ ἵππου τῆς.

— Δὲν θέλω μεγάλα λόγια· σὰς ἐξαναλέγω ὅτι μ' ἐμὲ δὲν τὰ εὐγάζετε εἰς τὸ κεφάλι. Δὲν ὕβριζει ποτὲ κανεὶς μίαν γυναῖκα λέγων εἰς αὐτὴν ὅτι τὴν ἀγαπᾷ. Ἰπάρχουν χίλιοι τρόποι διὰ τῶν ὁποίων ἡμ-
ποροῦμεν νὰ τὴν βιάσωμεν ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν ἀγάπην μας.

— Καὶ ἡμπορῶ νὰ μάθω τὸν ἐδικόν σας; ἡ-
ρώτησεν ἡ μαρκεσία μὲ ἦθος μεστὸν καταφρονή-
σεως.

— Ὁ ἐδικός μου εἶναι ἐκεῖνος ὅστις μόνος ἐπι-
τυγχάνει μὲ γυναῖκα ψυχρὰν, ἀτάραχον καὶ ἰσχυ-
ρὰν ὁποῖα εἴθε σεῖς, ἦτοι ἡ πεποίθησις ὅτι τὸ συμ-
φέρον σας ἀπαιτεῖ ν' ἀνταποκριθῇτε εἰς τὸν ἐρωτᾶ μου.

— Ἐπειδὴ ἔχετε τὴν ἀξίωσιν ὅτι μὲ γνωρίζετε κατὰ βάθος, ἀπεκρίθη ἡ μαρκεσία, προσπαθήσασα ἐκ νέου ἀλλὰ ματαιῶς ν' ἀποσύρῃ τὰς ἡνίας, θὰ ἡ-
ξεύρετε βεβαίως καὶ πῶς μία γυναῖκα ὁποῖα ἐγὼ ἀ-
κούει τοιαύτας προτάσεις· εἰπέτε λοιπὸν μόνος σας εἰς τὸν ἐαυτόν σας ὅ,τι θ' ἀπεκρινόμην ἐγὼ, καὶ μά-
λιστα ὅ,τι θὰ ἔλεγα εἰς τὸν ἄνδρα μου.

Καὶ ὁ ἄββας μειδιάσας·

— Ὡς πρὸς τοῦτο, ἐπανάλαβεν, εἴθε κυρία νὰ εἰπῇτε εἰς τὸν ἄνδρα σας ὅ,τι καὶ ἂν θέλετε. Διηγῇ-
θῇτε κατὰ λέξιν ὅσα εἶπαμεν, προσθέσατε καὶ ὅσα ἄλλα θέλετε ἐναντίον μου· καὶ ὅταν σεῖς θὰ νομί-
ζετε ὅτι τὸν κατεπέιστε, ἐγὼ μὲ μίαν λέξιν θὰ τὸν γυρίσω ὡς πτερόν. Ἰδοὺ, κυρία, τί εἶχα νὰ σὰς εἰ-
πῶ· δὲν σὰς κρατῶ πλέον· εἰς τὸ χέρι σας εἶναι νὰ μὲ ἔχετε ἢ φίλον ἐνθερμον, ἢ ἐχθρὸν ἄσπονδον.

Εἶπε καὶ ἀφῆκε τὰς ἡνίκας· ἡ δὲ μαρκεσία μὴ θέλουσα νὰ δείξῃ φόβον ἢ σπουδὴν ἀπεμακρύνθη χωρὶς νὰ τρέξῃ, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὸν ἀδελφόν.

Ἡ μαρκεσία, ὅπως τὸ εἶπεν εἰς τὸν ἀδελφόν, ἠθέλησε νὰ φανερώσῃ τὰ πάντα εἰς τὸν σύζυγόν της· σκεφθεῖσα ὁμως ὅτι ἀπέραντος ἦτο ἡ ἐπ' αὐτοῦ ἐπιρροή τοῦ ἀδελφοῦ του εἰσιώπησεν, ἐλπίζουσα μάλιστα ὅτι ὁ ἀδελφός, ὅπως τὴν τρομάξῃ, ἐδείξεν ὅτι εἶναι πλέον κακὸς ἢ ὅσον ἦτο πράγματι. Ἠπατάτο ὁμως.

Ὁ δὲ ἀδελφός, θέλων νὰ πληροφορηθῇ ἂν ἡ νόμφη του ἀπεποιετο αὐτὸν δι' ἀντιπάθειαν ἢ διότι ἀληθῶς ἦτο ἐνάρτεος, ἐπεχείρησε νὰ καταπαίσῃ τὸν ἀδελφόν του, τὸν ἱππότην, ὅτι ἠγάπα τὴν μαρκεσίαν. Τὸ πρᾶγμα δὲ δὲν ἦτο δύσκολον. Εἶπομεν ὅποιαν ἐντύπωσιν ἐπροξένησε κατὰ πρῶτον ἡ μαρκεσία εἰς αὐτόν· ἐπειδὴ ὁμως εἶχε φήμην γυναικὸς τελειωτάτης, οὔτε καὶ τὴν ιδέαν συνέλαβε νὰ δείξῃ πρὸς αὐτὴν ὅτι τὴν ἠγάπα.

— Ἀδελφε, εἶπε πρὸς αὐτόν ὁ ἀδελφός, καὶ οἱ δύο ἀγαπῶμεν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ μας· ἄς μὴ χιλῶμεν λοιπὸν ταῖς δουλειαῖς μας. Τὸ κατ' ἐμὲ ἔχω τὴν δύναμιν νὰ κυριεύσω τὸ πάθος μου, καὶ δὲν δυσκολεύομαι νὰ τὴν ἀφήσω εἰς σέ, καθόσον μάλιστα σέ προτιμᾷ. Προσπάθησε λοιπὸν νὰ βεβαιωθῇς περὶ τῆς ἀγάπης της· καὶ τότε σέ ὑπόσχομαι ν' ἀποσυρθῶ ὅλως διόλου· ἐὰν δὲ δὲν ἐπιτύχῃς, ἄρες με τὴν θέσιν σου, διὰ νὰ δοκιμάσω καὶ ἐγὼ ἂν τωόντι ἡ καρδία της εἶναι ἀπόρρητος, ὡς λέγεται.

Οὐδέποτε εἶχε καταβῇ εἰς τὴν κεραιὴν τοῦ ἱππότη τοῦ ἰδέαν ν' ἀποκινήσῃ τὴν νόμφην του· ὅταν ὁμως ὁ ἀδελφός του τὸν ἐβεβαίωσεν ὅτι ἠγαπάτο, ἐξύπνησεν ὅλη του ἡ περιφιλαυτία, καὶ ἤρχησε νὰ περιποιητῇ αὐτήν. Αὕτη δὲ, ἥτις ἕως τότε δὲν εἶχε συλλάβει καμμίαν ὑπόψιν ὡς πρὸς τὸν ἱππότην, ἐδέχετο αὐτὸν μὲ εὐμένειαν ἴσην πρὸς τὴν κατὰ τοῦ ἀδελφῆ καταφρόνησιν. Ὁ ἱππότης, ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τούτου ἐφάνέρωσε τὴν ἐπιθυμίαν του· ἡ δὲ μαρκεσία ἀπήντησε πρὸς αὐτόν ὅπως εἶχεν ἀπαντήσῃ καὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν του.

Τὴν ἀποτυχίαν του ἔσπευσε νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς τὸν ἀδελφόν· τοῦτο ἐπεθύμει καὶ αὐτός, καὶ πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς φιλαυτίας του, καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου του. Ἠρέθισε δὲ τὸν ἱππότην εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε τὸν κατάρθρωσε νὰ συλλάβῃ ἄσπονδον μῖσος κατὰ τῆς νόμφης του, καὶ οὕτω νὰ τὸν συντρέξῃ.

Δὲν παρήλθε πολὺ καὶ ὁ μαρκέσιος ἐπανέλαβε τὴν πρώτην ψυχρότητα πρὸς τὴν σύζυγόν του· αἷτιος δὲ τῆς νέας ζηλοτυπίας ἐθεωρήθη νέος τις, τὸν ὅποιον ἀπῆντα ἐνίοτε εἰς τὰς συναναστροφάς, καὶ μεθ' οὗ ἴσως συνωμίλει πλεονέστερα ἢ μαρκεσία ἔνεκα

τοῦ πνεύματός του. Ἀλλ' ἡ μαρκεσία δὲν ἠπατήθη· ἐννοήσασα παρρηθῆς ὅτι ὁ δάκτυλος τοῦ ἀνδραδέλφου της ἐκίνησε τὰ πάντα, οὐ μόνον ἀπέφευγεν αὐτόν, ἀλλὰ καὶ ὁσάκις παρουσιάζετο εὐκαιρία, ἐδείκνυε μεγίστην καταφρόνησιν.

Πολλοὶ μῆνες παρήλθον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καθ' οὓς ἡ ψυχρότης τοῦ μαρκεσίου γύζανεν ἀδιακόπως. Ἡ μαρκεσία ἔβλεπε καθαρὰ ὅτι κατεσκοπεύοντο καὶ τὰ παραμικρότερα κινήματά της.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἀπέθανεν ὁ πάππος της, ὁ Κ. Νοσέρ, καὶ ἀφῆκεν αὐτῇ ἑξακοσίας ἔως ἑπτακοσίας χιλιάδας φράγκων· ὥστε ἡ πλουσία περιουσία της ἐγένετο πλουσιωτέρα.

Κατὰ τὸ ρωμαϊκὸν δίκαιον, τῶν τοιούτων κληρονομιῶν, γενομένων μετὰ τὸν γάμον, κύριαι εἶναι αἱ γυναῖκες, ἔχουσαι τὸ δικαίωμα νὰ διαθέτωσιν αὐτάς κατὰ θέλησιν.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ μαρκέσιος καὶ οἱ ἀδελφοὶ του μαθόντες ὅτι ἡ μαρκεσία ἐκάλεσε παρ' αὐτῇ συμβολαιογράφον, ὑπέθεσαν ὅτι σκοπὸν εἶχε νὰ μὴ καταστήσῃ κύριον τῆς νέας περιουσίας τὸν σύζυγόν της· οὗτος μάλιστα, ἀναγνωρίζων καθ' ἑαυτὸν καὶ τὴν ἄδικον πρὸς τὴν γυναῖκά του διαγωγὴν του, δὲν ἀμφέδωκεν ὅτι ἐπὶ τούτῳ τῷ λόγῳ θὰ ἔγεινεν ἡ πρόσκλησις τοῦ συμβολαιογράφου.

Περὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀπροσδόκητόν τι συνέβη. Ἐν τινι συμποσίῳ τοῦ μαρκεσίου παρετέθη μετὰ ἄλλων καὶ γλύκισμα, ἐξ οὗ πάντες οἱ φαγόντες, καὶ ἡ μαρκεσία αὐτῇ, ἠσθάνθησαν ἑαυτοὺς προσβληθέντας ὑπὸ κκοδιαθεσίας· ὁ δὲ μαρκέσιος καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ του, ὡς μὴ φαγόντες ἔμειναν ὑγιεῖς. Γενομένης ἀναλύσεως τοῦ γλυκύσματος, παρατηρήθη ἐν αὐτῷ δηλητήριον, οὗ τινος ἡ δύναμις ἐξησθενήθη, διότι ἦτο μεμιγμένον μετὰ τοῦ ἀντιδότου αὐτοῦ, τοῦ γάλακτος. Ἐπειδὴ δὲ οὐδεὶς ἔπαθε σπουδαίως, ἀπεδόθη εἰς λάθος.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ.

ὑπὸ τὸ πλαστὸν ὄνομα τοῦ Ἀλήβη, ὁ Ἰσπανὸς ἀξιωματικὸς Δομίνικος Badia y Leblich ἐξέδοτο τὸ 1814 ἐν Παρισίῳ τρίτομον σύγγραμμα, ἐν ᾧ διηγεῖται τὰς ἐν Ἀφρικῇ καὶ Ἀσίᾳ ἀποδημίας αὐτοῦ (1). Ὁ Ἰσπανὸς αὐτός, γινώσκων ἄριστα τὴν ἀραβικὴν καὶ ἄλλων γλωσσῶν ὧν κάτοχος, ἐφόρυσεν ἑνδυμα Μουσουλμάνου, καὶ ὡς τοιοῦτος περιῆλθε

(1) Voyages en Afrique et en Asie pendant les années 1803—1807. Paris 1814. 3. vol. in 8°.